IAR LEVIATHANUL PLÂNSE

DANIEL ABRAHAM

Traducere din limba engleză

SILVIU GENESCU

DANIEL ABRAHAM trăiește împreună cu soția sa la Albuquerque, în New Mexico, unde lucrează ca director al departamentului tehnic pentru un furnizor local de internet. A publicat povestiri în revistele și antologiile *Asimov's Science Fiction, SCI FICTION, The Magazine of Fantasy & Science Fiction, Realms of Fantasy, The Infinite Matrix, Vanishing Acts, The Silver Web, Bones of the World, The Dark Wild Cards* și altele. A publicat primele două romane din *The Long Price Quartet* iar nuvela *The Cambist and Lord Iron: a Fairytale of Economics* a fost nominalizată la Premiul *Hugo* în 2008

În povestirea neliniștitoare de mai jos, ne arată cât de adevărat este că suntem cu toții conectați la un anumit nivel și că s-ar putea să nu fie un lucru prea *bun*.

– Grozavă gloată, spuse Pauel, de la Paris.

– Se petrec lucruri ciudate, comentă Renz, trecând cu privirea peste întregul auditoriu, pentru ca Pauel să vadă mai bine. Oamenii sunt speriați.

Când Renz se antrenase pentru prima dată cu conexiunea, când începuse ceea ce Anna numea viața pe monitor segmentat, voise ca imaginile afișajului să-i arate pe ceilalți din unitatea lui, în loc de ce vedeau ei; să-i ofere senzația că vorbesc față în față. I-au trebuit câteva luni să se acomodeze cu vocile

celor pe care nu-i putea vedea și cu micile ferestre din câmpul vizual, înfățișându-i scenele surprinse de ceilalți. Acum, aspectul dădea discuției lor o anume intimitate, era ca și cum făceau parte din el. Pauel și Marquez, Paasikivi și Thorn.

Auditoriumul era plin de agenți ai CATR, Comandamentul Anti-Terorist Reunit, așezați aproape pe fiecare scaun, iar alții erau conectați în număr atât de mare, încât transmisia avea fluctuații din cauza epuizării lățimii de bandă. Aerul era saturat de căldura și mirosurile trupurilor.

Dintre ceilalți membri ai unității, numai Marquez era prezent fizic, așezat lângă el și bătând nerăbdător în brațul scaunului. Pauel, Paasikivi și Thorn erau conectați fiecare din altă parte. Pauel era în apartamentul său, zăcând întins pe spate pe vechea lui canapea, așa că restul echipei se holba la luminatorul murdar și la cerul parizian, alb-albastru. Paasikivi și Thorn împărțeau un separeu într-o cafenea din Denver, așa că îi putea vedea pe amândoi din perspectiva celuilalt – Thorn, mic și negricios, ca un arab, Paasikivi cu părul ei tuns scurt, ușor grizonat. Se întreba cât de mult se vor mai preface toți că nu văd că ăștia doi s-au îndrăgostit, apoi plasă întregul afișaj în câmpul său de vedere periferic, pentru a nu fi distras de la cel de pe podium.

– Renz, am auzit că Anna-i iar în spital, spuse Paasikivi.

Tonul vocii ei transformă cuvintele într-o întrebare.

– E doar o recidivă. Acum e bine.

Bărbatul de pe podium își legănă capul, rosti ceva într-o conexiune privată, apoi urcă până la marginea podiumului. În Denver, Thorn își agită prea tare cafeaua, lovind lingurița de ceașcă, așa cum proceda atunci când nu se simțea în largul său. Renz reduse volumul din conexiune.

– Bună ziua și bun găsit tuturor! începu bărbatul. Aș vrea să avem o asemenea prezență și la ședințele de buget.

Un val de râsete nervoase erupse dinspre mulțime. Fără să vrea, Renz se trezi chicotind împreună cu restul lumii. Se opri.

– Pentru cine nu mă cunoaște, numele meu este Alan Andrews. Sunt ofițer de legătură al secției teoretice a Consiliului de Securitate Globală. Considerați-mă un soi de translator pentru cei din turnul de fildeș.

– Ce șmecheraș porcin condescendent, făcu Pauel.

– Sunt convins că deja ați auzit de anomalii, continuă bărbatul. Experiența echipei operative 47 cu fetele din New York, EO 80 și bătrâna din Bali, perturbațiile din bazele de date centrale ale CATR. Am venit să vă dezvălui concluziile la care a ajuns secția teoretică.

– Ai dreptate, Pauli, murmură Marquez. Dar ești sigur de chestia porcină? Mie mi se pare mai mult un maimuțoi.

– Ia mai tăceți! se băgă Renz. Vreau să ascult!

– Primul lucru pe care țin să-l lămuresc, spuse bărbatul, întinzându-și mâinile spre mulțime, cu palmele ridicate, conciliator, este că nu există nici un fel de legături directe între aceste incidente și oricare dintre grupările teroriste cunoscute. Se întâmplă ceva, știm cu toții, dar nu este o conspirație. Este altceva.

Bărbatul își lăsă mâinile.

– Asta-i vestea bună. Cea rea este că, probabil, avem de-a face cu ceva mult mai grav.

Privind retrospectiv, prima anomalie fusese atât de insignifiantă, încât Renz de-abia dacă o observase. S-a prezentat sub forma unor sunete de mică amplitudine, în momentul când

atenția lui era concentrată într-o mie de alte locuri. A auzit-o și-a uitat de ea până mai târziu.

Orașul în care zăcuseră în aceea vreme nu avea nimic deosebit, Zona de Interes Persană era împestrițată cu asemenea locuri. Blocuri de beton, moschei în ruine, amestecate cu malluri triste, în stil occidental, construite din prefabricate. Șoselele asfaltate fuseseră fărâmițate de șenilele tancurilor, cu un deceniu în urmă, și nu mai fuseseră reparate. Serviciile secrete susțineau însă că într-o clădire de birouri din centrul dărăpănat încă mai funcționa o rețea de servere pentru al-Nakba.

Echipa operativă 47, adică Renz, Marquez, Pauel, Thorn, Paasikivi, aștepta într-o dubă veche, parcată pe-o parte a străzii. Thorn și Pauel, singurii care puteau trece drept localnici, stăteau în față și ascultau muzică la radio, fumând pe rupte. Paasikivi și Marquez, ascunși în burta vehiculului, foloseau cutia de oțel demagnetizat, înaltă de un metru, a bobinei de puls electromagnetic, drept masă pentru jocul de șah al lui Marquez. Renz ținea de șase, uitându-se prin cele două geamuri minuscule, fumurii, din spate. Așteptarea era partea cea mai grea.

Operațiunea făcea parte dintr-o rețea, alcătuită ca o lume în sine, unități similare lor fiind conectate cu aproape cincizeci sau o sută altele de pe mapamond, proiectate să se comporte organic, ajustându-și singure reacția, fără necesitatea unei autorități centrale.

Renz presupunea că le oferea tipul de flexibilitate necesar într-un război al rețelelor. Însă îi lipsea de un program bine pus la punct. Puteau fi solicitați în următoarele treizeci de secunde sau aștepta cu orele. O strategie posibilă era și de a lăsa în viață ținta, atunci s-ar retrage discret, fără să știe nimeni că fuseseră acolo.

Paasikivi oftă, își răsturnă regele cu un pocnet lemnos, apoi se duse la cabină, lăsându-l pe Marquez să chicotească și să adune piesele.

– Te gândești la Anna, spuse Marquez.

Renz privi înapoi, dădu din cap, apoi se întoarse din nou spre geamuri.

– Nu, mă pregătesc pentru misiune.

– Atunci ar trebui să te gândești la Anna. Oricum, nu putem face nimic pentru misiune acum.

– La fel cum nici eu nu pot face nimic pentru Anna.

– Ai de gând să stai ceva timp cu ea când se termină totul?

– Mda, făcu Renz.

– Hai, pe bune? De data asta?

Nu era genul de întrebare pe care Renz să o fi acceptat de la altcineva în afară de Marquez. Se apropie mai mult de geam, holbându-se la strada toropită de soare.

– Pe bune, de data asta, da, răspunse.

Se deschise o fereastră pentru cineva din afara unității. Blondul care apăruse în cadrul ei părea la fel de zorit ca un controlor de trafic aerian. Renz bănuia că nu existau diferențe prea mari între cele două ocupații.

– EO 47, aici EC 60. Vă rugăm inițiați apropierea de subiect. Ținta voastră apare în cincisprezece minute.

– Înțeles.

Paasikivi vorbise pentru toți. Pauel își azvârli pe trotuar țigara încă aprinsă și porni duba. Renz nu-și schimbă poziția în spate, însă privi cum strada se scurgea în urma lor, iar vechiul simțământ de încordare electrică dat de adrenalină și nerăbdare începu să-i crească în măruntaie.

Existau patru stadii ale operațiunii: pătrunderea, recunoașterea, execuția și retragerea. Sau, mai direct spus, intră, vezi ce-i prin jur, fă-ți treaba și cară-te. Repetaseră împreună și toată lumea știa ce avea de făcut.

Duba vină după colț două minute mai târziu, ajunse apoi pe o rampă spre parcajul subteran. Un paznic de la intrare se încruntă la Pauel și se răsti ceva care nu prea suna a arabă, dar putea fi armeană. Pauel răspunse în farsi, reușind să pară plictisit și sictirit. Paznicul le făcu semn să treacă. Renz văzu cum le întorsese spatele.

– Douăsprezece minute până la țintă, spuse Paasikivi.

Pauel trecu de scara care ducea pe acoperișul clădirii, ocoli un colț construit din bolțari și opri de-a curmezișul a trei locuri de parcare. Primul stadiu se terminase, erau înăuntru. Fără nici un cuvânt, Pauel și Marquez ieșiră și o luară la pas. Renz mări dimensiunea ferestrelor lor. Marquez, fluierând, ocoli colțul și se afundă și mai mult în structura parkingului. Pauel urcă pe drumul pe care veniseră, spre paznici și trepte.

– Pauel, ai ceva în direcția orei zece.

Fereastra câmpului vizual al lui Pauel se modifică. Lângă o Toyotă albă, veche, o femeie în burka ocăra un bărbat vânos. Acesta, ignorând-o, se îndreptă spre trepte.

– Civili, murmură Pauel, suficient însă cât să poată fi auzit prin conexiune.

– Ești sigur? întrebă Paasikivi.

– Bineînțeles că nu.

– Nouă minute, făcu Thorn.

Auzind cuvintele prin rețea și în dubă în același timp i se păreau un ecou, aducând un sentiment de înfrângere și pericol pe care nu-l meritau. Simți cum Thorn îl bate pe umăr și,

încă uitându-se la Pauel și Marquez, Renz se mută înapoi, lăsându-și mâinile pe mânerele reci de metal ale bobinei de puls electromagnetic, dar fără a le strânge încă.

Fereastra lui Marquez le dezvăluia graffiti arăbesc, beton pătat cu ulei, câteva rable. Mai mult de jumătate dintre lumini erau stinse.

– E bine pe-aici, comentă Marquez.

În fereastra lui Pauel, paznicul privi înapoi, încruntându-se. Renz văzu cum mâna lui Pauel se înalță într-un salut.

– Am de gând să stau la taclale cu ticălosul ăsta, să-l țin ocupat, spuse Pauel. În afară de el, cred că n-avem alte probleme.

Cel de-al doilea stagiu se terminase. Paasikivi se strecură în față, pe locul șoferului. Renz privi spre Thorn peste cutia de oțel. Acesta dădu din cap, iar Renz se aplecă și deschise ușile din spate.

– Am înțeles, confirmă Thorn. Renz și cu mine ieșim. Dacă vedeți pe careva că vrea să ne facă felul, vorbiți.

Renz credea că vocea-i suna plictisită. Erau doar câteva trepte până la zid, însă bobina era grea. Îl dureau încheieturile în timp ce târa metalul de-a lungul peretelui de bolțari.

Se dădu înapoi, iar Thorn strecură pachete adezive la baza bobinei și între carcasa metalică și zid. Verifică ceasul. Șase minute până la țintă.

Atunci s-au produs cinci sunete de mică amploare, foarte asemănătoare, rapide, însă plasate foarte regulat. Paznicul lui Pauel deschise un pachet de țigări, radioul din dubă, aflat lângă Paasikivi, trosni când ea introduse cheia în contact, pachetele adezive ale lui Thorn scoaseră un sâsâit, o pietricică scrâșni sub călcâiul lui Renz și ceva asemănător cu o tuse se auzi din interiorul garajului, în spatele lui Marquez. Fiecare sunet păru

să-l tragă după sine pe următorul. O discretă coincidență, care nu răsună mai tare decât un bărbat dregându-și vocea. Renz o remarcă, dar imediat atenția-i fu distrasă de altceva.

– E cineva aici, anunță Marquez.

Renz suprinse o mișcare în fereastra lui Marquez. Cineva care se ghemuise în spatele unei mașini.

– Cred că avem o problemă.

Totul s-a declanșat dintr-o dată, a fost o improvizație dictată de urgență, însă în armonia perfectă a unei echipe acționând împreună, atât de bine rodată, încât părea o singură minte. Renz își scoase pistolul și înaintă, pregătit să deschidă foc de acoperire. Pauel, aflat la intrare, îl împușcă pe paznic de două ori în piept și o dată în cap. Paasikivi porni duba. Marquez, văzându-l pe Renz venind, se trase repede înapoi, cercetând bezna pentru orice urmă de mișcare.

În câteva secunde, Renz apăru de după colț, iar Marquez se afla cu cincisprezece-douăzeci de pași înaintea lui, cu pistolul în mână. În spatele lor, după colț, unde n-ar fi putut vedea fără conexiune, Thorn deschise ușile din spate ale dubei, așteptând, iar Paasikivi tocmai o îndrepta cu fața spre ieșire. Pauel, aflat la baza rampei, trăgea din drum cadavrul paznicului.

Ceva se mișcă în stânga lui Marquez. Renz se urni și trase, în timp ce Marquez trecu de el, retrăgându-se spre colț. Când Renz își văzu spatele în fereastra lui Marquez, iar acesta se văzu apărând în fereastra lui Thorn, opri focul, se întoarse și fugi, pe când Marquez începu să tragă în beznă. Doar ascultând, era imposibil de știut când încetase unul să tragă și începuse celălalt.

Pe conexiunea din exteriorul unității, blondul de la EC 60 spunea că EO 47 își compromisese poziția, iar Paasikiv îi striga că nu era așa. Bobina era la locul ei. Se retrăgeau.

Marquez încetă și el focul când Renz ajunse la dubă, se întoarse și o luă la goană spre ei, cu dinții albi, ca pietrele de mormânt, dezgoliți din cauza efortului sau încântării. Renz și Thorn se lăsară amândoi în genunchi în dubă, cu armele ațintite spre colț, gata să ucidă pe oricine s-ar fi arătat.

– Ok, spuse Pauel, dinspre rampă, când Marquez ajunse în siguranța relativă oferită de grup. Acum puteți veni să mă luați?

Duba țâșni, cauciucurile scrâșnind în timp ce virau după colț, și ajunse în fereastra lui Pauel. În cea a lui Paasikivi îl vedeam profilându-se în lumina orbitoare a străzii.

– Pauel, treptele!

Renz strigase aproape înainte să-și dea seama că văzuse ceva. În fereastra lui Paasikivi ceva ieșea din clădire. Privi cum Pauel împușcă fetița. Să fi avut cinci ani? Șase?

Timpul încetini. Dacă au fost compromiși, se gândi Renz, fata ar fi putut avea o centură de explozibil, o bombă ambulantă. În structura parkingului nu exista suficient loc pentru a o evita. Dacă exploda, ar fi murit cu toții. De frică, gura i se umplu cu un gust metalic.

Îl auzi pe Thorn expirând zgomotos, iar duba acceleră pe lângă trepte. Fata moartă nu explodă. Bombă falsă.

– Iisuse! făcu Marquez, cu ușurare în glas. Oh, sfinte Iisuse!

Paasikivi opri pentru mai puțin de o secundă și Pauel ajunse în față, pe scaunul pasagerului. Renz trase ușile din spate și le închise în timp ce urcau pe rampă, ieșind în strălucirea luminii de pe stradă.

Se aflau la aproape un kilometru distanță de clădire, când semnalul declanșatorului se atenuă și bobina scoase scântei. Cu un șoc ca o migrenă, conexiunea lui Renz căzu pentru o jumătate de secundă, lăsându-i senzația derutantă că se afla din nou

în propria minte. I se păru că se trezise dintr-un vis. Apoi ferestrele afişajului reveniră, fiecare arătându-i perspective frontale uşor diferite, în timp ce el fu singurul care privi înapoi spre coloana de fum alb ridicându-se din oraşul lăsat în urmă.

La ora când reveniră la baza din Hamburg, ştirea era pe toate siturile importante.

CATR, la ordinele Consiliului de Securitate Globală, lansase atacuri simultane asupra reţelei al-Nakba, inclusiv asupra a trei laboratoare de procesare a opiului, două armurării şi o tabără de instruire. De asemenea, reţeaua de comunicaţii al-Nakba şi sistemul său suferiseră pagube importante.

Siturile opoziţiei adăugară că o grădiniţă aflată lângă una dintre armurării fusese atinsă de bombele incendiare şi că tabăra de antrenament fusese, de fapt, o şcoală de perfecţionare medicală a unei organizaţii umanitare. Muriseră optsprezece persoane nevinovate, inclusiv zece copii de la grădiniţă şi doi educatori.

Mai fusese şi o fetiţă, ucisă în cursul unui atac minor din Zona de Interes Persană. Numele ei era Samara Hamze. Renz se uită la fotografiile ei, postate pe reţelele de ştiri – păr negru, lung până la umeri, tăiat rotunjit la gât, ochi întunecaţi, goi, o piele destul de albă încât ar fi putut trece neobservată şi în cele mai rasiste cotloane ale Europei, dacă ar fi trecut pe-acolo. Dacă ar fi vrut.

Când îl lăsară pe Pauel la Paris şi găsiră locuri la un zbor transatlantic, ciclul ştirilor se modificase, iar fetiţa – bomba falsă – fusese uitată.

Renz nu se mai aşteptă să o întâlnească vreodată.

– Asta-i vestea bună. Cea rea este că, probabil, avem de-a face cu ceva mult mai grav, spuse bărbatul de pe scenă. Ce-am

să vă spun acum pare puţin în afara subiectului, dar s-ar putea să ne trezim într-un teritoriu ciudat înainte de a fi lămurit lucrurile pe aici, aşa că nădăjduiesc că mă veţi suporta cu toţii. Întrebaţi-vă următorul lucru: de ce nu suntem cu toţii nişte neurochimişti extraordinari? Nu mă refer la faptul că nu ne-am decis să mergem la facultatea de medicină, există multe motive pentru asta. Vreau să spun, nu vi se pare că dacă sunteţi capabili să *faceţi* ceva, trebuie întâi să ştiţi despre ce-i vorba? Aaron Ka poate juca fotbal grozav de bine pentru că ştie o mulţime de lucruri despre el.

Dar iată-ne aici, jonglând cu un schimb extrem de complex de semnale neurochimice de care nici măcar nu suntem conştienţi. Nimeni nu-şi zice „Of! Mai bine să fiu atent la canalele de calciu, ori am să mă trezesc cu nucleul amigdalian excitat peste măsură". În loc de asta, inspirăm adânc de zece ori şi încercăm să ne calmăm. Nivelul celular nu este ceva de care să fim conştienţi.

Iar acum puteţi s-o luaţi altfel. Nici neuronii noştri nu sunt mai conştienţi de noi, pe cât suntem noi de ei. Dacă întrebaţi un neuron de ce a acţionat sau vreun muşchi de ce s-a încordat, ar spune „pentru că era rândul meu" ori „am simţit muierea aproape". Acesta-i genul de răspunsuri pe care le-am *da*. Dacă celulele noastre ar putea spune ceva, ar vorbi despre canalele de ioni şi încărcăturile trimise prin membranele lipidelor. Iar la acest nivel celular ar fi o explicaţie bunicică.

Nivelurile noastre structurale nu comunică între ele. Neuronii nu vă cunosc, iar voi nu sunteţi conştienţi de ei. Mai popular spus, precum e deasupra, aşa-i şi dedesubt.

Renz îl simţi pe Marquez foindu-se în scaun. Nu era vorba de nerăbdare. Marquez se încruntase, cu privirea

fixată pe scenă. Renz îi atinse brațul și-i făcu un semn întrebător din cap.

– Nu-mi place unde vrea să ajungă, primi răspuns.

Când Renz se întoarse acasă din misiune, Anna stătea la masa din bucătărie – o masă ieftină, laminată, pe picioare cromate, exfoliate – , răsfoind o altă pagină pe internet despre boala sa. Prin ferestrele murdare, luminile Bazei Franklin străluceau suficient de tare încât să facă să pălească stelele. Renz închise ușa în urma lui, făcu câțiva pași și se aplecă să-și sărute soția pe creștetul capului. Mirosea a același șampon ieftin pe care-l folosea de când o cunoscuse. Amintirea bruscă a trupului ei, când era tânăr și puternic, fără să-i aparțină încă, îi transmise un impuls de dorință. Era neplăcut. Se întoarse spre frigider, căutând apă minerală.

Anna stinse monitorul și se foi. Mișcările ei erau stângace, incoerente. Avea fața ciupită și ciudat de lipsită de orice expresie. Îi zâmbi și luă o sticlă de apă. Ea dădu din cap – avu nevoie de o secundă să înceapă mișcarea și de o alta ca s-o oprească.

– Douglas Harper a avut și el paralizia Hulme.

– Ucigașul în serie?

– Mda, confirmă ea. Se pare că nu-i o noutate. Toată lumea din grupul de sprijin știa. Sunt încă necoaptă în comparație cu ei. Nu avea simptome. L-au diagnosticat abia după execuție.

Renz își trase un scaun, sprijinindu-se cu călcâiele de tăblia mesei. Instalația de climatizare porni cu un huruit jalnic.

– Ei cred că... vreau să spun, crimele au vreo legătură cu boala?

Anna râse. Cu ochii mari, făcu o mișcare nesigură de înjunghiere, ceva semănând a zvâcnitură ucigașă. Renz râse, surprins să descopere că îl distrase cu adevărat.

– Se crede că dacă boala ar fi progresat mai rapid, unele dintre fetele alea ar mai fi trăit și acum, spuse ea.

Renz luă o gură de apă. Era prea dulce, iar acidularea se cam dusese, dar era rece. Nu cerea mai mult. Anna își lăsă mâinile pe masă.

– Aveam de gând să-ți fac de mâncare. Dar... ei bine, n-am mai făcut.

– Nu-ți fă griji, îmi pregătesc eu ceva, o liniști, apoi continuă după un moment. Ai avut o săptămână proastă?

Oftă. Era prea slăbită. Îi putea vedea claviculele, pielea străvezie mult prea întinsă peste os.

– Noile imunosupresoare mi-au provocat diaree și cred că am să răcesc naibii. În rest, a mai trecut o săptămână cu emisiuni de divertisment și bârfe de târg prăfuit.

– Vreo bârfă mai interesantă?

– Cutare și-o trage cu cutare, chiar dacă amândoi sunt căsătoriți. N-am prea luat eu în seamă detaliile. Dar tu? Fluxurile de știri par să arate că lucrurile merg destul de bine.

Ochii Annei erau albaștri și atât de deschiși, încât îl făceau să se gândească la țurțurii de gheață când reflectau lumina din lateral. Se îndrăgostise de ochii ei, la fel de mult ca de sâni și de gustul gurii. Înlătură cât colo tristețea, înainte ca ea să bage de seamă.

– Am ucis un copil. Dar altfel a mers totul bine.

– Numai unul? Chestia aia de la grădiniță...

– Da, și ei. *Noi* am ucis un copil. Oamenii mei, adică.

Anna dădu din cap și se întinse nesigură peste masă. Îi atinse încheietura cu vârful degetelor. El nu-și ridică privirea, însă lăsă să-i dea lacrimile. Se putea preface că erau pentru bomba falsă.

– Așa, deci n-a fost o săptămână bună nici pentru tine?

– A avut momente dure.

– Ești prea bun la suflet. Trebuie să încetezi.

– Nu pot.

– De ce nu?

Vorbi înainte să se fi gândit măcar. Adevărul ieși așa, dintr-o dată, pe neașteptate. Ca o boală.

– Am pierde asigurarea medicală.

Degetele se retraseră. Renz le privi dând înapoi pe suprafața mesei, le privi cum se încovoaie într-un pumn mic și beteag. Instalația de aer condiționat huruia, zgomotul de fond este la fel de bun ca tăcerea. Își coborî picioare.

– Eu n-aș schimba nimic.

– *Eu* da.

În glasul ei se strecurase durerea și-l apăsa ca o mână.

– Știi, șefa, nu-mi este chiar foame. Hai la culcare. Putem mânca zdravăn la micul dejun, dimineață.

Odată ce ea adormise, respirând încet, adânc și regulat, se furișă afară din pat, își puse halatul și ieși pe ușa din față, să stea pe treptele de beton stricate. Pe peluză creștea doar iarbă, strada era pustie. Renz își trecu degetele prin părul tuns scurt și se holbă în sus, la luna ușor albăstruie și palidă de pe cer. După o vreme, activă conexiunea, să vadă dacă mai era careva online.

Paasikivi și Thorn erau deconectați. Legătura lui Pauel era deschisă, însă cu canalul video oprit și inactivă de mai bine de trei ore și jumătate, probabil că adormise. Numai Marquez era treaz și se logase. Renz ignoră celelalte trei conexiuni, cercetând lumea din punctul de vedere al lui Marquez. Se părea că era într-un bar. Ridică volumul și o gălăgie pițigăiată de country-pop îi umplu urechile.

– Hei, Marquez!

Imaginea zvâcni, apoi se stabiliză.

– Aa, Renz! Am crezut că ești chiar aici. Aia-i strada ta?

Se uită în sus și-n jos pe banda pustie de asfalt, case și pomi subțiri, însetați. Peluze cu iarbă care nu trebuia tunsă vreodată. Strada lui.

– Cred că da, încuviință tărăgănat. Cred că da.

– Pare același rahat ca și ultima dată.

– E mai cald. Mai mulți gândaci.

Marquez chicoti, iar Renz nu era cu adevărat pe treptele casei lui jalnice de la bază, Anna nu murea încet, la câțiva metri în spate. Marquez nu era nici el într-un bar de trei parale. Erau împreună în spațiul oferit de conexiune, ireal, numai al lor, cu orice distanță dintre ei eliminată.

– Cum e Anna?

– E bine. Adică, sistemul ei imunitar încă-i mai mănâncă nervii, însă altfel e bine.

– Îmi pari cam amărât. Doar n-o să ne lași baltă acum, nu?

– Nu. Am spus că rămân, și de data asta chiar rămân. Doar că-i nașpa. Totu-i nașpa.

– Da. Îmi pare rău. E greu când femeia ta-i praf.

– Nu numai asta. *Totu*-i nașpa. Fata moartă. Noi i-am spus „bombă falsă", de parcă n-ar fi fost copil. Ce zici de asta?

– Că sunt o mulțime de copii ai căror mămici îi învelesc în dinamită ieftină. Știi și tu.

– Suntem soldați, Marquez? Polițai? Ce dracu' facem noi acolo?

– Facem ce trebuie. Nu asta te roade pe tine, știi doar.

Era adevărat, așa că preferă să nu-l ia în seamă.

– Sunt în branșă de prea mulți ani, continuă Renz. Am obosit. Când eram la început, fiecare operațiune era ca o aventură,

de la cap la coadă. De cele mai multe ori nici nu știam la ce folosea ce făceam. Îmi duceam treaba la capăt, asta-mi amintesc. Iar acum mă întreb de ce facem ce facem?

– Pentru că și ei fac la fel.

– Dar de ce?

– Din cauza noastră, spuse Marquez, iar Renz aproape că putu să-i audă zâmbetul. Așa merg lucrurile. Așa a fost mereu. Dai drumul oamenilor în lume și încep să se ucidă unii pe alții. E natura jocului. Problema ta, frățâne, e că nu-l citești pe Hobbes.

– Puștiul pișorcos din benzile desenate?

– Acum cinci sute de ani, un tip numit Hobbes a scris o carte despre cum singurul mod de a avea liniște este să renunți la toate drepturile tale în favoarea statului: fă ce zice regele, chiar dacă-i o nebunie sau nu. Dă-o în mă-sa de dreptate. Bagă-ți picioarele în tot ce are un înțeles. Fă doar ce ți se pune.

– Iar tu citești chestiile astea.

– Vezi să nu! A fost o conferință pe tema asta pe un sit despre filozofie. Tipul spunea că o guvernare a naibii de imensă poate *face* pace. Bagi pacea-n oameni cu un afurisit de ciocan. Zdrobește-i pe toți, tot timpul. El îi zicea Leviathan. Credea că-i singura cale de a opri războaiele.

– Sună ca dracu'.

– Poate. Dar ai tu o idee mai bună?

– Deci, îi băgăm pe toți în guvern. Iar la sfârșit totul va fi bine.

Afișajul lui Marquez se mișca încet, înainte și-napoi, băiatul dădea din cap.

– Porcăria asta se oprește doar la întoarcerea lui Iisus.

– Și dacă nu se întoarce?

– Ia mai lasă-mă, frățâne. Știi cum stă treaba. Ți-am mai spus, nu asta ai tu în cap.

– Ce știi *tu* despre ce-am *eu* în cap?

– Stau mult timp pe-acolo, asta-i tot.

Renz oftă și își scărpină o umflătură de pe braț, unde un țânțar îi supsese sângele. Luna plutea încet deasupra lui, la fel ca întotdeauna, fie că era privită sau nu. Înghiți până reuși să-și destupe gâtlejul.

– Încă mă excită, spuse el în cele din urmă. Mă face să mă simt ca... E oloagă. E pe moarte și nu pot s-o ajut, iar când o văd vreau doar să i-o trag.

– Și de ce nu i-o tragi?

– Nu fi măgar!

– Poate vrea și ea. Nu înseamnă că a încetat să mai fie femeie. Știind că o dorești în așa hal... s-ar putea să fie ce-i trebuie.

– Ești complet dus.

– Nu există nici un necaz atât de mare încât să nu poată fi tămăduit de plăcerea fizică.

– Tot Hobbes?

– Neee.... O franțuzoaică pe nume Colette. Cu un singur nume. A scris niște chestii probabil destul de picante la vremea respectivă. Dar a fost cu mult timp în urmă. Acum nu fac nici două parale în comparație cu pornoșagurile de pe net.

– Citești cele mai ciudate tâmpenii.

– N-am pe nimeni care să m-aștepte acasă. Înseamnă o grămadă de timp liber, spuse Marquez cu o voce gravă. Du-te înăuntru, Renz! Culcă-te cu nevastă-ta. Dimineață, fă-i un mic dejun ca lumea și trage-i-o până-i faci ochii albaștri.

– Are ochi albaștri.

– Atunci continuă să faci treabă tot așa.

– Hai, marş naibii de-aici, îl repezi Renz, însă zâmbea.

– Noapte bună, frățâne!

– Da, da. Hei, Marquez! Mulțam!

– De nada.

Renz închise conexiunea, dar mai rămase o vreme, neclintit în noapte, plimbându-și degetele pe betonul scorojit și ascultând greierii. Înainte de a se duce din nou la culcare, mâncă un castron cu cereale stând în picioare în bucătărie, apoi folosi periuța ei de dinți ca să scape de gustul de lapte care-i stăruia pe limbă. Anna se foise în somn, acaparând tot patul. O sărută pe umăr când o rostogoli înapoi. Spre surpriza lui, adormi.

La ora 6:30 un autobuz școlar, încărcat cu îngrășăminte chimice muiate în motorină, explodă în California, omorând optsprezece oameni și tăind accesul în rețeaua civilă pentru jumătate din stat. La 6:32, o fată de cincisprezece ani detonă încărcătura avută asupra ei la șase metri distanță de președintele celei mai mari bănci din UE, în vreme ce acesta sfârșea micul dejun la un restaurant din inima Manhattanului. La 6:35, mai multe incendii de pădure izbucniră simultan în apropierea a zece centrale de transmisie energetică de pe coasta de est. La 7:30, Renz se afla într-un avion spre New York. Cu zece minute înainte de ora zece, o mașină îl luă de la aeroport, iar pe la amiază era deja la locul atacului.

Strada ar fi trebuit să fie foarte arătoasă. Clădirile se înălțau peste tot în jur: nimic din Manhattan nu era construit să fie de o înălțime mai mică decât a unei catedrale, în asta consta personalitatea orașului. De la colț, putu să vadă Clădirea Chrysler. Cafeneaua fusese un loc elegant, nu cu multă vreme în urmă. Două mașini înnegrite și contorsionate zăceau la marginea trotuarului. Cadavrele fuseseră duse de-acolo cu mult

timp înainte de sosirea lui Renz și a celorlalți, însă conturul lor era încă acolo, nu trasat cu creta, ci cu bandă adezivă roz.

– Hei, Renz, îmi pare rău! spuse Paasikivi, în timp ce examinau carnagiul. Știu că voiai să stai cu Anna.

– Nu-ți fă griji! Pentru asta-s plătit, nu?

Înăuntru, vitrina cafenelei făcuse implozie. Bucăți de sticlă blindată, groasă de trei degete, zăceau pe draperiile mistuite de foc, iar dușumelele de lemn erau lustruite până la strălucire. Aerul încă mai mirosea a chibrituri arse.

Instructajul fusese scurt. EO 47 mai făcuse asta înainte. Renz ridică fereastra cuiva din exteriorul unității la marginea dreaptă a câmpului său vizual, să-i lase pe criminaliști să dovedească tot ce voiau. Ferestrele unității sale se aflau în stânga. EO 34 și 102 asigurau securitatea zonei, însă nu deschise nici o conexiune cu ele; era deja mare înghesuială pe afișaj.

Renz și unitatea sa erau ochii și mâinile echipei de experți criminaliști, bărbați și femei considerați mult prea valoroși ca să riște pe teren. Un al doilea atac, menit să-i anihileze pe agenții aflați la locul crimei, era o tactică foarte obișnuită. Pauel, încă la Paris, li se alătură nu pentru că putea fi de folos acum, ci pentru că făcea parte din unitate, deci și din operațiune. Era priceput să te țină de vorbă în momentele de calm.

Următoarele ore se scurseră într-o plictiseală groaznică. Paasikivi și Thorn, Marquez și el – cei disponibili – urmară cu toții instrucțiunile simple ale experților, măsurând ce li se spunea, adunând eșantioane de metal ars, pânze pătate, sticlă și schije în pungile auto-sigilante și așteptând ca palavragii din afara unității să se pună de acord asupra următoarei operațiuni.

Renz și ceilalți erau ochii și mâinile, nu creierul. Descoperi că putea urma instrucțiunile transmise fără să se concentreze prea tare. Îi dirijau trupul; acum aștepta.

Terminară imediat după ora opt seara, ora locală. Aveau zboruri în acea noapte, însă Paasikivi pledă pentru o noapte petrecută în oraș. Felul cum îl privea Marquez îi dădea lui Renz senzația că era urmărit, în timp ce Paasikivi și Thorn schimbară rezervările tuturor. Putea să-i oprească, să le spună că trebuia să ajungă acasă, să stea cu soția sa. Cum nu scosese vreun cuvânt, nici Marquez nu interveni. Echipa de criminaliști plecase, Renz aranjă cele patru ferestre ale tovarășilor săi în cele patru colțuri ale afișajului. O oră mai târziu, se împrăștiaseră pe insulă.

Marquez se afla la marginea de Central Park-ului, fereastra lui arătându-i lui Renz priveliști cu copaci groși, cu frunzele negre în întunecimea nopții. Paasikivi stătea într-o cafenea, situată deasupra unei librării cu cinci etaje, privind luminile orașului și oamenii din jur cu interes identic. Thorn luase loc pe terasa unui restaurant. Iar Renz însuși mergea printr-o stație de metrou, îndreptându-se spre SoHo. Pauel îi spusese că va fi pe gustul lui. Iar Pauel, la orele mici ale dimineții pariziene, intrase într-o cafenea deschisă toată noaptea, doar pentru a fi în spiritul echipei.

– Am tot vrut să mă plimb prin Central Park, zise Marquez. Probabil că-i destul de sigur, nu credeți?

– Așteaptă până dimineața, spuse Pauel. Noaptea-i prea periculos.

Renz simți în oftatul lui Marquez cât de mult tânjea, își imagină cum își va înfige mâinile în buzunarele pantalonilor pentru a-și ascunde dezamăgirea și, amuzându-se, descoperi că și

el ar face la fel. Gestul lui Marquez părea că se potrivește de minune cu propria lui seară. Prima adiere a valului de aer stârnit de garnitura pe cale să sosească începu să măture peronul stației de metrou, făcând să-i fluture pânza pantalonilor.

– Urăsc asemenea zile, spuse Thorn, tăindu-și o bucată de friptură.

În imagine, Rentz privi cum sângele se aduna pe lama cuțitului și se întrebă cum mirosea îmbucătura.

– Nopților însă, le trebuie mult până să mă aducă la dezgust.

Marquez se întorsese și mergea acum, cu oamenii de pe străzi în jurul lui, care ar fi fost o mulțime oriunde în altă parte. Paasikivi își dădu la o parte ceașca de cafea, se ridică și o luă înapoi spre librărie. La Paris, chelnerița lui Pauel, o tânără cu un păr nefiresc de roșcat, îi aduse ouăle Benedict și-i turnă o ceașcă de cafea. Thorn duse spre gură furculița cu o bucată de friptură suculentă. Garnitura alunecă în dreptul peronului, apoi ușile se deschiseră cu un șuierat și un miros de fum și ozon.

– Tot ce vreau eu... începu Renz, dar lăsă propoziția în aer.

Fata ieșise din toaleta cafenelei pariziene a lui Pauel în același moment când Renz o văzu stând în partea din spate a vagonului de metrou, pe jumătate plin. Paasikivi o zări lângă secțiunea cu muzică a librăriei, uitându-se peste umărul bărbatului cu care era – ar fi putut fi tatăl ei. Thorn, privind pe fereastra restaurantului, o văzu pe stradă. Marquez o descoperi holbându-se la el de pe bancheta din spate a unui taxi.

În toate cele patru ferestre și înaintea lui, în carne și oase, aceeași fată, sau foarte asemănătoare, se uita la el. Pielea albă, ochii întunecați, păr până la umeri, tăiat rotunjit în dreptul gâtului. Samara Hamze. Fata moartă. Bomba falsă.

Ca una singură, cele cinci fete ridicară mâna și îi salutară. Pe Renz îl gâtui frica.

Se auzi glasul lui Thorne, înșelător de calm:

– Ei, asta-i chiar ciudat.

– Retragerea! exclamă Paasikivi. Plecați de-acolo!

– Eu sunt într-un metrou în mișcare.

– Du-te în alt vagon!

Ceilalți acționau deja. Mergând calmi, repede, îndepărtându-se eficient din zonele aglomerate spre locuri unde fiecare spera să fie în siguranță. O auzi pe Paasikivi vorbind printr-o legătură cu cineva din afară, dând alarma. Renz se îndreptă spre ușile care se bălăngăneau în capătul celălalt al vagonului, dar se opri și se întoarse, cu ochii ațintiți spre fata din spate. Erau unele diferențe. Aceasta avea un chip mai alungit și ochi care-l făceau să se gândească la Asia. Femeia de lângă ea – mama fetei, presupunea – îl surprinse holbându-se și-i înfruntă privirea, trăgând fata mai aproape.

– Renz! striga Paakisivi, și își dădu seama că nu era prima oară când îl chema.

– Îmi pare rău. Sunt aici. Ce-i?

– Poliția transporturilor te așteaptă la următoarea oprire. Evacuăm garnitura, dar înainte să începem, vreau să ieși de-acolo.

– Ăsta nu-i un atac, răspunse Renz, întrebându-se de unde știa.

Din privirea mamei, din atitudinea protectoare a trupului ei față de copilă?

– Nu știu ce-i, dar nu-i un atac.

– Renz, se băgă Marquez, nu fă pe eroul!

– Nu, nu-i asta. E-n ordine.

Se ridică și se deplasă prin vagonul care trepida. Mama și copilul îl priviră apropiindu-se. Expresia mamei se modifică, trecând de la ferocitate la spaimă, apoi reveni la o sălbăticie de altă nuanță, mult mai autentică. Renz zâmbi, încercând să pară prietenos, oprindu-se înaintea lor. Își scoase legitimația de agent CATR și i-o întinse mamei. Bezna de la geamuri făcu dintr-o dată loc pilonilor estompați ai stației.

– Doamnă, va trebui să mă însoțiți împreună cu fetița.

Ușile se deschiseră cu un șuierat. Intră poliția.

– Nu-mi place unde vrea să ajungă, spuse Marquez.

– Unii poate ați auzit de singularitate, continuă bărbatul de pe podium. Este unul dintre lucrurile pe care oamenii le tot așteaptă să se întâmple, dar pare să nu fie cazul. Se presupunea că singularitatea se va produce atunci când tehnologia devine atât de complexă și atât de interconectată, încât ajunge să se trezească la viață. Devine conștientă. Se credea că va surveni prin anii '90, iar ulterior subiectul revenea cam odată la fiecare cinci ani. Există și câteva filme destul de prăpăstioase pe această temă.

Dar amintiți-vă ce-am zis mai înainte. Nivelurile nu comunică între ele. Așa că, ce-ar fi dacă ceva s-a și trezit – o rețea în care oamenii și computerele sunt doar o parte. Avioanele, trenurile și automobilele, altă parte. Fata asta este ca o celulă umană individuală, un neuron sau o celulă a inimii. Omul de acolo este altă celulă. Comunitatea devine un organ sau un țesut. Chiar și înainte să fi fost conectați, între oameni existau neîncetat comunicații și interacțiuni. Ce-ar fi dacă s-au format structuri conștiente la acest nivel? Poate că au primit un impuls decisiv atunci când am început să ne conectăm masiv.

Sau poate că au fost dintotdeauna prezente. Numiți-le minți colective. S-ar putea să nu aflăm niciodată ce sunt, tot așa cum celulele noastre nu sunt conștiente că fac parte din noi.

Iar aceste minți colective au continuat să funcționeze la nivelul lor propriu, total ignorante în privința noastră... cine știe câtă vreme? Nouă cât ne-a luat până am înțeles neurochimia?

Știu că ne-am obișnuit să ne considerăm vârful. Moleculele formează celulele, celulele, țesuturile, acestea formează organele, iar organele, oamenii. Însă oamenii nu constituie altceva mai mare. Complexitatea se oprește la noi. Ei bine, doamnelor și domnilor, se pare că nu-i așa.

– Voi pricepeți ce naiba tot îndrugă? întrebă Pauel.

Din murmurul vocilor din încăpere, se pare că întrebarea ajunsese și în alte rețele, nu numai a lor. De parcă s-ar fi așteptat la așa ceva, vorbitorul se dădu înapoi și își băgă mâinile în buzunare, așteptând cu o expresie apropiată de înțelegere sau, poate, de milă.

– Spune că-i război în ceruri, răspunse Marquez.

– Nu, nici vorbă, interveni Renz. Aici nu-i vorba de îngeri, ci de minți. Vorbește de minți.

Bărbatul făcu din nou un pas înainte, ținându-și mâinile întinse, cu palmele ridicate. Rumoarea mulțimii se potoli. Bărbatul dădu din cap, zâmbind de parcă ar fi fost mulțumit de toți.

– Iată ce se întâmplă. Unii ați sesizat, deja, lacunele modelului. Am afirmat că nivelurile complexității nu comunică între ele. Nu-i întru totul adevărat. Se întâmplă de fiecare dată când beți un pahar de vin sau luați antidepresive. Înțelegem neuronii. Poate nu perfect, dar suficient de bine cât să-i influențăm.

Ei, bine, singura teorie care se potrivește cu genul de coincidențe coordonate pe care le-am întâlnit spune: există ceva

mai sus, cu un nivel de complexitate deasupra noastră, care încearcă să-și dea seama cum să *ne* influențeze.

Când Paasikivi întrerupse instructajul și-i spuse, Renz nu înțelese imediat. Continua să aibă viziuni cu bombe explodând în cabinetul medicului, cu bărbați înarmați. Era singurul înțeles pe care-l putea atribui cuvintelor *Anna-i la spital. A suferit un atac.*

Salonul ei mirosea a dezinfectant. Huruitul și clănțănitul instalației de purificare a aerului erau destul de puternice ca să acopere zgomotul de fond din jur. Zgomot alb, precum oceanul. Dând cu ochii de el, se căzni să zâmbească.

– Hei, ai văzut? Somonii sunt din nou pe cale de dispariție.

– Petreci prea mult timp pe net, răspunse el, păstrând un ton blând, dar tachinând-o.

– Da, păi nu prea mă mai scoți la dans.

Încercă să-i răspundă printr-un zâmbet. Dorea. Văzu însă lacrimile din ochii ei, mâinile subțiri ca niște bețe, ridicându-se șovăitoare spre el. Aplecându-se, o luă în brațe, îi mirosi părul și începu să plângă. Ea încercă să-l liniștească și-l mângâie pe ceafă, degetele tremurătoare atingându-i pielea.

– Iartă-mă! reuși să spună în cele din urmă. Ar trebui să fiu aici, pregătindu-ți pernele și celelalte, nu...

– Nu să ai propriile tale simțăminte? Dragule, nu fi prost.

El reuși să râdă din nou, puțin. O lăsă jos și își șterse lacrimile cu dosul mânecii.

– Ce spun medicii?

– Cred că e din nou sub control. Nu vom ști decât peste o săptămână, două, în ce măsură m-a afectat permanent. A fost un atac ușor, dragule. Nu-i cine știe ce.

Înțelegea din felul în care vorbise, din privirea ei, că *nu-i cine știe ce* însemna *va fi mult mai rău*. Inspiră adânc și dădu din cap.

– Tu ce-ai mai făcut? Am văzut că a fost oprit un atac la New York. Au încercat o continuare la restaurant?

– Nu, nu a fost un atac. A fost altceva. E foarte ciudat. Apar toate fetele alea, dar se pare că nu-i nici o legătură între ele. A fost un soi de coincidență.

– Fete?

– Fetițe. De cinci, poate șase ani.

– Aveau explozibili?

– Nu, toate erau bombe false. Și nu erau conectate la nici o rețea. Erau doar... fetițe, spuse Renz, privindu-și mâinile. Detest asta, Anna. Pe bune. Tot.

– Chiar și părțile care-ți plac?

Îl străbătu amintirea bucuriei, pregătirea bobinei, teama, emoția și succesul. Sentimentul că făcea parte din ceva mai mare și mai important decât el. Căldura trupului Annei când dansau, sau când și-o trăgeau.

– În special părțile care-mi plac. Astea-s groaznice.

– Bietul meu iubițel. Îmi pare rău, să știi. Dacă aș putea face ceva... Îi tot spun corpului meu să se liniștească, dar...

Reuși să dea din umeri. Era dureros s-o privești. Renz dădu din cap.

– Păi, n-aș vrea să zac în adâncurile iadului cu nimeni altcineva.

– Chiar a fost *ceva* simpatic, făcu ea, apoi adăugă, într-o doară: Nu te-ai gândit să mergi la grupul de sprijin? Foarte mulți din grupul meu și-au adus soții sau nevestele. Se pare că-i ajută.

– Nu sunt aici destul timp. N-ar avea nici un rost.

– Au consilieri. Cel puțin discută cu ei.

– Bine, am să vorbesc. Primesc o permisie în curând. Până atunci mă descurc.

Ea râse și privi în altă parte. Lumina-i sclipi în ochi exact cum trebuia, ca-n țurțuri.

– Poftim? întrebă el.

– Că te descurci. E caraghios. Tu ai războiul tău, dragule. Eu pe al meu.

– Cu deosebirea că și tu ești dușmanul.

– Mda, am senzația de război civil, spuse ea și râse forțat. În grupul meu e un tip pe nume Eric. Ți-ar plăcea. El spune că este ca și cum ai avea două persoane în același trup, una dintre ele încearcă să trăiască, pe când cealaltă vrea s-o ucidă pe prima, chiar dacă asta înseamnă să moară odată cu ea.

– Cel bun și cel rău, comentă Renz.

– O chestiune de perspectivă. Sistemul imunitar crede că face fapte de vitejie. Micile celule albe mișună pretutindeni și se tot salută. Greu să le convingi să înceteze să-și mai facă treaba.

Bărbatul dădu din cap. Degetele Annei le găsiră pe ale lui, strecurându-se printre ele. Purificatorul de aer scoase un pocnet, apoi reveni la zumzetul său obișnuit.

– Toți cei din grupul tău sunt atât de îndârjiți?

– N-au ajuns ei chiar în locuri unde copiii sunt împărțiți în purtători de centuri de explozivi și bombe false, dar ai dreptate, există o undă de înverșunare printre ei.

– Par din aceeași stofă ca Marquez.

– Și ce părere are trupa? întrebă Anna.

– Sunt destul de speriați de chestia din New York.

– Deci, ce s-a întâmplat mai precis?

N-ar fi trebuit să-i spună, dar o făcu.

– Există ceva mai sus, cu un nivel de complexitate deasupra noastră, care încearcă să-și dea seama cum să *ne* influențeze, spuse bărbatul. Problema este ce vom face noi în acest caz? Răspunsul este nimic. Nu trebuie să facem *nimic*. Ne vedem de treburi, la fel ca și înainte. Să vă explic de ce este extrem de important să ne comportăm așa.

Până acum, anomaliile au avut toate aceeași structură. În esență, nu sunt decât propagandă. Vedem că dușmanul ne abordează amical, poate chiar într-o manieră conciliatorie. Începem să-l asociem cu imaginea unor fetițe drăgălașe și bătrânici simpatice. Altfel, am fi inundați cu rapoarte despre decese care ne-ar aminti că oamenii de care ne pasă ar putea muri. La fel și noi.

Și poate că luăm imaginea respectivă cu noi, în viața de zi cu zi. În lupta dintre două minți colective, acest gen de slăbire a opoziției ar fi o mutare foarte bună. Imaginați-vă cât de simplu ar fi să învingi într-o încăierare dacă ai putea convinge mușchii adversarului că te plac mult. Întreaga poveste s-ar termina cam așa, zise bărbatul pocnind din degete.

Trebuie să fim cu toții conștienți. Trebuie cu toții să ținem cont de ceea ce se petrece, iar dacă ne modificăm comportamentul, inamicul câștigă. Să lăsăm cealaltă tabără să se moaie, asta-i foarte bine, însă noi nu ne putem permite. Dacă ce-i acolo sus dă greș, s-ar putea să renunțe la strategie. Dacă-l lăsăm să câștige, fie și o palmă de teren, n-ar mai avea nici un motiv să se oprească.

O veste bună, acum. Unii le cunoașteți deja. Există informații că incidente asemănătoare li se întâmplă și brigăzilor

teroriste, așa că cineva de sus ar putea fi de partea noastră. Dacă este adevărat, nu trebuie decât să ne asigurăm că băieții răi se moaie înaintea noastră.

Renz clătină din cap. Își simțea creierii grei, umpluți cu vată. Marquez îi atinse brațul.

– Ești în regulă?

– De ce crede că sunt două?

– Poftim?

– Două. De ce crede că sunt două entități? Dacă-i doar una, atunci nu-i nici război. Dacă e... de ce-ar fi vorba de o luptă, și nu de o boală? Poate ne spune că nu așa trebuie să fie lumea? Poate că lumea este la fel ca Anna.

– Care-i diferența? întrebă Marquez.

– Când ești bolnav, încerci să te faci bine. La război, nu vrei decât să câștigi.

– Acum, înainte să continuăm, rosti bărbatul de pe scenă, mai sunt vreo două lucruri pe care aș dori să le clarific.

Își înălță mâna, cu degetul arătător ridicat pentru a sublinia spusele, însă cuvintele – care ar fi fost – pieriră înainte să le poată rosti. Conexiunea lui Renz căzu, Pauel și Paasikivi și Thorn dispărură. Marquez rămase numai un trup lângă al său, dar nu și în mintea sa. Trecu o jumătate de secundă de liniște mormântală, până când fiecare agent din sală își dădu seama ce se întâmpla. În golul dintre respirații, Renz se întrebă dacă Anna era pe net și cât de repede va afla ce se întâmplase. Îl auzi pe Marquez mormăind *măscări* înainte de prima dintre explozii.

Suflul îl lăsă fără aer. Senzația chinuitoare, imediat ulterioră unui accident de mașină, îl acapară, iar lumea se transformă într-o debandadă, cu oameni care fugeau, urlau ordine, cu mirosul înțepător, acid, al explozivilor. Renz se împletici spre

ieșirile laterale ale sălii, dar se opri înainte de a ajunge acolo. Acela era locul unde se așteptau să fugă toată lumea, unde o luaseră majoritatea agenților. Marquez dispăruse în gloată, iar Renz încercă din reflex să deschidă o conexiune spre el. Fumul se rostogolea spre tavan ca un nor de furtună. Se auzi o altă explozie, mult mai depărtată.

Auditoriumul era acum gol. O serie de bombe detonase pe partea dreaptă a sălii – dispăruseră șiruri întregi de scaune. Vorbitorul zăcea mort, pe podium, cu trupul sfârtecat de schije. Focul se răspândea tot mai mult, sub ochii lui Renz. Se întrebă dacă ceilalți nu pățiseră nimic, Paasikivi, Thorn, Pauel. Poate că și ei fuseseră atacați.

Între dărâmături erau cadavre. Se mișcă repede, aerul devenea tot mai greu. Mort. Mort. Mort. Prima persoană în viață era un bărbat cu puțin mai în vârstă decât el, zăcând pe trepte. Avea păr grizonat, piele închisă la culoare, mâini mari, năclăite de sânge.

– Trebuie să ieșim, spuse Renz. Poți să mergi?

Bărbatul se uită spre el cu o privire confuză.

– E un incendiu. A fost un atac. Trebuie să ieșim.

Ceva tot păru că pricepe. Bărbatul dădu din cap, iar Renz îl apucă de mână și-l ridică. Ieșiră împreună, clătinându-se. Cineva în spatele lor urla, cerând ajutor.

– Mă întorc, strigă Renz peste umăr. Îl duc afară și mă întorc imediat.

Nu știa dacă se va putea ține de cuvânt. Afară, strada părea un furnicar pe care un copil uriaș îl călcase în picioare. Ambulanțe, poliție, agenți. Renz își duse povara spre o ambulanță. Medicul îl opri când dădu să plece înapoi.

– Rămâi aici.

– Mai sunt oameni înăuntru. Trebuie să mă întorc. N-am nimic, trebuie să mă întorc.

– Nici pomeneală să n-ai nimic, spuse medicul și-l împinse jos, cu blândețe.

Renz scutură din cap, buimăcit, până când medicul arătă spre brațul lui. O bucată de metal rotunjit, ca o fisă și lung cât un stilou îi ieșea din carne. Sângele-i năclăise cămașa.

– Oh, făcu Renz. N-am... nici n-am observat.

Medicul se aplecă, holbându-se în ochii lui.

– Ești în stare de șoc. Stai aici.

Renz făcu așa cum i se spuse. Formele care animau strada păreau că-și pierd conturul individual, o masă colcăitoare de metal și carne, cărămizi și foc, mișcându-se dintr-o parte în alta. O percepu ca pe un singur organism, abia apoi ca pe oameni acționând împreună. Ambele interpretări aveau sens.

Apărură pompierii, împroșcând peste tot cu furtunurile, și aerul începu să miroasă a apă. Încercă să se conecteze cu Marquez, însă nu reuși. Cineva îi legă brațul, iar el îi lăsă să facă ce voiau. Începea să-l doară, ca o bătaie regulată, îndepărtată.

O surprinse cu privirea pe fetiță când ieși pe o ușă. Nimeni nu părea s-o fi băgat în seamă. Renz se ridică, ajutându-se de brațul bun, și se duse spre ea.

Însă nu era aceeași, nu o altă fantomă a Samarei. Copila era mai mare, deși numai cu un an sau doi. Avea pielea de-un măsliniu închis, cu părul și ochii negri. În ochi i se oglindeau flăcările. Hainele îi erau groase și înfoiate, deși aproape venise vara. Îl privi și zâmbi. Avea o expresie de beatitudine.

– Trebuie să-i punem capăt. Nu-i război, e o boală. Este febră. Facem parte din același organism, care moare. Cum o să reușim să *oprim* asta?

Îl deranja că plângea înaintea unui străin, mai ales a unui copil. Nu se putea reține. Era absurd. Chiar în stare de șoc, pricepea că, de exista acolo sus vreo minte colectivă bolnavă, pe patul de moarte, n-aveam cum să se facă înțeles de ea, fie că se adresa fetei sau cerului. Nu putea să-i atragă atenția asupra a ceea ce se întâmpla, cum nu putea s-o salveze nici pe Anna dacă discuta cu hematiile ei.

Renz o văzu pe fetița din fața lui cum umblă în interiorul hainei și pricepu. O fetiță arabă, la New York, cu o haină diformă. Un al doilea atac, care să anihileze serviciile de urgență, venite în urma primului atac.

– Te rog! Trebuie să-i punem capăt. Tu și cu mine trebuie să oprim totul.

Fetița clătină din cap în semn de răspuns. *Nu, nu trebuie.*

– Dumnezeu este mare! spuse ea fericită. Ca și cum i-ar fi împărtășit un secret.